

І як це я дав утягти себе в цю історію?

Дві «генеральші» будинку номер 27 на вулиці Монтаньяр — власниця мадам Бернар та консьєржка мадам Розалет — перейняли ме-сьє Одинака й затисли його, як у лещатах, між своїми квартирами на нижньому поверсі.

— Той Ле П. безбожно повівся зі своєю дружиною.

— Жахливо. Наче міль із весільною фатою.

— Звичайно, якщо поглянути на деяких жінок, то їхніх чоловіків можна зрозуміти. Якись холодильники в сукнях від Шанель... Але ж чоловіки? Справжні чудовиська, геть усі.

— Шановні пані, щось я не збагну...

— Ні-ні, ви не такий, месьє Одинак. Ви просто пухнастий кашмір порівняно з грубим шпагатом, з якого й плетуть чоловіків.

— Хай там як, а маємо ще одну квартирантку. На четвертому поверсі. На вашому, месьє.

— Річ у тім, що в мадам нічого не залишилося. Зовсім нічого, крім розбитих ілюзій. Їй потрібно все. Тобто абсолютно все, з нуля.

— Так, звичайно. Може, яка гарна книга...

— Чесно кажучи, ми сподівалися на щось практичніше. Стіл, наприклад. У мадам немає зовсім...

— Нічого. Я зрозумів.

Книгар не міг навіть уявити, що існує щось практичніше від книги, та все ж пообіцяв принести новій квартирантці стіл. У нього був зайвий.

Месьє Одинак застромив краватку між верхніми гудзиками білої ідеально випрасуваної сорочки та почав акуратно заковчувати рукава. Досередини, оберт за обертом, аж до ліктя. Він дивився, затамувавши подих, на стелаж із книгами в коридорі. За полицями ховалася кімната, до якої він не потикався двадцять один рік.

Двадцять один рік, двадцять одне літо і двадцять один новорічний ранок.

Та стіл був саме в цій кімнаті.

Він видихнув, намацав першу-ліпшу книгу й витяг «1984» Оруелла з полиці. Вона не розсипалася на порошок. І не вкусила його за руку, як розлючена кицька.

Він витяг ще один роман, потім іще два. Тепер він обома руками витягав із полиць книжки оберемками і складав їх у стоси поряд із собою.

Стоси виростали, наче дерева. Як вежі. Як чарівні гори. У руках залишилась остання книжка. «Кали годинник пробив тринадцяту». Казка про подорож у часі.

Якби він вірив у віщування, то сприйняв би це за знак.

Він постукав кулаками по полицях знизу, щоб звільнити їх від кріплення. Потім відступив назад.

Ну ось. Знімаєш шар за шаром, і вони з'являються. З-поза словесного муру. Двері до кімнати, де...

Можна ж було просто купити новий стіл.

Месьє Одинак провів рукою по обличчю. Так. Витерти книжки, покласти їх назад у шафу, забути про двері. Купити новий стіл і жити далі, як він жив останні двадцять років. Через двадцять років йому стукне сімдесят, а там він уже якось протягне. А може, він помре раніше.

Боягуз.

Тремтливою рукою стиснув ручку дверей.

Поволі прочинив двері. Легенько штовхнув їх досередини, при-
мружив очі і...

Нічого. Тільки місячне світло та сухе повітря. Він утяг його в ніз-
дрі, прислухався, та нічого не відчув.

Запах... зник.

За двадцять один рік месьє Одинак навчився майстерно уникати
думок про... Наче, йдучи навмання вулицею, інстинктивно оминав
відчинені люки.

Згадуючи її, він завше уявляв — Або паузу серед шуму думок, або
відсутню сторінку в книзі минулого, або якийсь затьмарення почуттів.
Щораз у його уяві поставали все нові й нові образи прогалин пам'яті.

Месьє Одинак озирнувся довкола. Кімната здавалася такою спо-
кійною. Але якоюсь блідою, безбарвною, хоча на стінах — бузково-
блакитні шпалери. Плин часу за зачиненими дверима змив кольори
зі стін.

Світло з коридору вільно проникало до кімнати. Майже ніщо
йому не заважало відкидати тінь. Стілець із бістро. Кухонний стіл.
Ваза з лавандою, вкраденою двадцять років тому з лавандового поля
Плато де Валенсоль. Та високий п'ятдесятилітній чоловік, котрий си-
дів на стільці, обхопивши себе руками.

Колись тут висіли штори, а он там були картини, квіти й книжки.
На дивані спав кіт на ім'я Кастор. Палали свічки, чувся шепіт, дзве-
ніли келихи, повні вина, лунала музика. На стіні зливались у танці
дві тіні. Одна висока, друга — неймовірно прекрасна. Колись у цій
кімнаті панувало кохання.

А тепер тут лише я.

Він притиснув скам'янілі кулаки до палаючих очей.

Месьє Одинак марно намагався ковтнути клубок у горлі, стриму-
ючи сльози. Було важко дихати, спина пашіла жаром та болем.

Коли ковтати стало легше, месьє Одинак встав і розчинив вікно. Пахощі із внутрішнього двору заповнили кімнату.

Духмяна зелень із маленького садочка Голденберга. Розмарин та чебрець, змішані з масажними оліями, з якими чаклує китаєць Че, сліпий цілитель-подолог і такий собі «заклинатель ніг». Запах млинців, поєднаний із пряним божевіллям африканських м'ясних страв, що їх Кофі щедро приправив розмаїттям спецій. А над усім цим плинув витончений аромат червненого Парижа, пахощі липового цвіту і сподівання.

Та месьє Одинак не дозволяв цим ароматам схвилювати себе. Він опирався їхнім чарам. Майстерно уникав усього — запахів, мелодій, краси довкола, — що могло хоч якось викликати в нього сум.

Із комірчини поряд з порожньою кухнею він приніс мило і воду та заходився мити дерев'яний стіл.

Він відганяв од себе спогади, але перед очима поставав майже розмитий образ, в якому він сидить за цим столом разом із —.

Він мив, шкріб, та з усієї сили намагався не думати про те, що ж йому робити тепер, коли він відчинив двері до кімнати, де були поховані його кохання, його мрії, його минуле.

Спогади — як вовки. Не можна загнати їх у клітку і думати, що ти їх позбувся.

Месьє Одинак приніс вузький стіл до дверей, протягнув його крізь спустошений стелаж, повз чарівні паперові гори, дістався сходів і далі, коридором, поніс його до квартири.

Він саме збирався постукати, аж раптом почув якийсь дивний звук.

Здавлені ридання, мов крізь подушку.

За зеленими дверима хтось плакав.

То була жінка. І вона плакала так, наче хотіла, щоб жодна жива душа цього не почула.